Chtěl bych Ti teď vyprávět svůj příběh, jak jsem poznal Pána Ježíše:

Pocházím z věřící rodiny. Od dětství mě maminka vodila do shromáždění a měli jsme tam taky „nedělní besídku“. Tetička byla moc hodná a uměla báječně vyprávět. Každou neděli jsme od ní slyšeli zajímavý příběh z Bible. Jednou nám povídala o dobrém Pastýři a o ovečce, která se zatoulala. Dobrý Pastýř jde, ovečku hledá, najde ji, zachrání a moc se z toho raduje... Ve svých devíti letech jsem porozuměl, že ta zatoulaná ovečka jsem já a že Pán Ježíš mě – jako dobrý Pastýř tu ovečku – zachránil, když za všechny moje hříchy zemřel na kříži. Poprosil jsem Pána Ježíše, aby mě jako tu zatoulanou ovečku přijal, a aby mi odpustil všechny moje hříchy. Prožil jsem radost, která mě i dál provázela.
Tolik první verze mého příběhu…

Když tohle moje „svědectví“ občas slyšely „tetičky ve shromáždění“, bylo to pro ně dojemné. Nicméně tuto podobu svého příběhu jsem nikdy neřekl nikomu nevěřícímu! Vyznělo by jim to naivně, dětinsky. Jako by malému klukovi vypláchli mozek jakýmasi pohádkama z Bible. Přímé otázce nevěřících kamarádů, „jak jsem k tomu přišel“, jsem se prostě vyhýbal. Docela dlouho mi trvalo, než jsem s modlitbou probojoval takovou podobu svého příběhu, že ho dneska nevěřícím kamarádům vyprávím rád, přímo s hrdostí:

Víš, můj táta tragicky zemřel, když jsem měl dva a půl měsíce.
Vyrůstal jsem v údolí slz své mámy, prošel dětskými depresemi a později dlouhým obdobím těžkého zzz-ajíkání v řeči.
To všechno mě vedlo k hledání mojí vlastní hodnoty, smyslu života a taky dostatečně velkého životního vzoru.
Jako rodina jsme se setkávali s lidmi, kteří znali Ježíše!

A někteří si s Ním povídali, jakoby byl hned vedle nich.
To mě velice inspirovalo.
Tak jsem Ho taky zkoušel oslovit a učil jsem se vnímat Jeho odpovědi.
Když to ve mně uzrálo, řekl jsem: Ježíši, prosím PŘIJĎ do mého života, ODPUSŤ mi všechno špatné, VEĎ mě.

Přišlo to jako velká úleva.
A postupně jsem tu Ježíšovu blízkost vnímal víc a víc.
Dneska jezdím autem a povídám si s Ním.
Je mým Rádcem.
Požádal jsem Ho, aby mě vedl.
Svůj život s Ježíšem, pokládám za velmi šťastný a naplněný, i když zdaleka ne vždycky snadný…
Přátelství a komunikace s Ježíšem je vzácný poklad mého života, který každému moc přeji a který je pro každého dostupný.
Zkus Ho taky úplně obyčejně oslovit.
Řekni mu třeba: Ježíši, prosím PŘIJĎ do mého života, ODPUSŤ mi všechno špatné, VEĎ mě.
Řekni mu něco takového právě teď!

Ujišťuji Tě, že jde o příběh stejného člověka jako na začátku této lekce.

Když si občas povídám s křesťany, kteří hledají cestu k nevěřícím, ptám se: Kdo svým nevěřícím přátelům rád vypráví svůj osobní příběh, jak přijal Ježíše. Zvláště lidé z křesťanských rodin, zvedají ruku s pocitem, že jejich příběh se pro nevěřící prostě nehodí. Je−li to i Tvůj případ – jako byl i můj – ujišťuji Tě, že to tak nemusí zůstat! V dalších lekcích Ti předložím principy, jak si svůj příběh zformulovat, abys ho vyprávěl opravdu rád. A přitom budeš účinně komunikovat to podstatné.

Zabijáci dobrého svědectví

Jako nejdůležitější se mi jeví vyhnout se klíčovým zabijákům, které v různých „svědectvích“ slýchám znovu a znovu…

a. Křesťanština, křesťanština, křesťanština!
b. Celková délka. V osobním rozhovoru Tě tři minuty nikdo poslouchat nebude!
c. Kdysi se pokládalo za správné dát tam aspoň krátký citát z Bible. Jenže pro českého nevěřícího to představuje spíš odpudivý prvek než argument.

Prostě „měřítkem kvality“ Tvého příběhu nemůže být tvoje vlastní spokojenost ani pochvala křesťanů! Jako „dobré“ můžou Tvoje „svědectví“ vyhodnotit jedině Tvoji nevěřící známí, když se pro ně stane nejen zajímavým, a když jim přitom jasně ukáže na živého Ježíše, jak Ho můžou přijmout oni sami.

Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsem tehdy mohl prožít úžasné setkání s Tebou a že teď můžu tento příběh s radostí a s jistotou vyprávět dalším lidem.